

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Sol.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

JOANNIS PIERII VALERIANI
HIEROGLYPHICORUM
LIBER XXI.

DE IIS QUÆ PER ACCIPITREM
SIGNIFICANTUR

Ex Sacris Ægyptiorum literis.

AD JACOBUM SADOLETUM VIRUM PRÆSTANTISSIMUM.

Commentaria de sacris Ægyptiorum literis, quæ aliquot abhinc annis inter varias occupationes, quæ studiorum meorum cursum sapius interrumpere, conscripserim, prout ab amicis, modo hæc, modo illo postebantur, ita sua singulis distribuere consuevi: toto enim hæc lucubratio ad eorum suum obsequium accommodata. Inter hæc tamen, cum Accipitrem pleriq; à me extorquere contendissent, impetrare minime potuerunt, quod eum, honoratiss. Pater, præcipuum mei erga te cultus & obsequii argumentum esse constitueram. Memor enim tuorum erga me meritorum neq; non humanitati & beneficentiæ, quæ me totiens duro meo tempore liberalissime profectus es, id semper in animum incidit meum, ut quando nullam tibi beneficiis gratiam referre posses, quantum saltem tibi deberem, apud omnes ingenue profiterer. Accipitri itaq; meo id præcipue mandavi, ut quaqua iter arripere, quaque expiatione retur, si modo probante Deo volatum auspiciatus esset, Sadoleti merita, merita locorum ubiq; meo nomine predicaret: neque tamen magni se effecisse aliquid arbitraretur, si doctrinam hominis in unoquoq; plurimarum genere absolutissimam, si summum ingenium, si beatissimam ejusdem eloquentiam attestaret (non enim nostra hæc indigent prædicatione, quæ sua se vi, per universum jam terrarum orbem immortali cum laude divulgavit: nomenq; nullo unquam tempore, inter mortuorum sibi ipsa peperere) sed in quadam admirabili patet, nulli quippe parem in eruditione tanta humanitatem, nulli in amicitia aule nostra consiliis castiores mores, nulli manus ad promerendum promptiores, nulli ad amicum quorumcumq; res juvandas, officia præsentioni. Natos è literatis hominibus plerosq; sibi, natos alibi patria, domesticæve suis, alios ita huic vel illi, ut per factiones etiam reliquos infecerent: Sadoletum unum ad totius humani generis commoditatem huic sæculo ab immortalis Deo datum. Hæc secum attuleris est Accipiter noster, quem pro testimonio operis ipsa tua omnibus cognitissimam subsequatur, neque non omnium, quosquæ ætate nostra viri probi sunt, susclamatio consensu mirifico repetita. Sed enim tu, qui ut licentissimus es, ita etiam humanissimus, cum hæc leges, puta te Pygmaeorum agmen intueri, quod dormienti Herculi negotium facere conetur, armag, ejus omnia sibi afferere mitteretur, qui tamen si nihil proficere videantur, de ridiculo tamen conatu delectabile possunt spectaculum exhibere. Interim quid Accipiter ex Ægypto attulerit, explicare incipiam.

DE ACCIPITRE. CAP. I.

Accipitris quidem significata multa, & admodum varia sunt, cum ex eo victoria, celeritas, aer, sacerdotium, Sol, Deus, Animus, Mars & Venus, & pleraq; alia hieroglyphico schemate ostenduntur, quorum causas sigillatim explicare nostri fuerit instituti.

SOL. CAP. II.

Præstantissima autem omnium apud Ægyptios consideratio super Accipitre fuit, ut Sol eum æquipararent, solarisq; vigoris symbolum, hieroglyphicumq; inter volucres omnes constituerent: propterea quod animal esset genitura, ut compererant, fecundissima, eaq; de causa in eo genere rege xlv recensent, quem Latini Buteonē appellarunt, sive quod re ipsa tres habeat testes, sive quod duos tantæ salacitati sufficere non posse crediderint. Ea nuncupatione Agathociem Siciliæ

Unde Enanthes in fabulosis illis sacris solis id est, apollini tradit, cum Homero. ægyptus respicitur. Communem meretricis, vel scortum profanum,

Alia tyrannum à Timæo historiæ scriptore notatum observavimus, quem tota pueritia *νοινόν πρόγονος* fuisse tradit, nec minus petulanter reliquum ætatis tempus in nequitia peregrisse. Cæterum Accipiter præter id, quod egregie est prolifica vi præditus, id etiam commune habet cum Sole, quod & vivacissimus esse perhibetur, & jubari ipsius radios firmiter intuetur. Unde etiam fit, ut Medici ad oculorum morbos Accipitrinæ herbæ utantur beneficio. Qui quidem rerum consensus etiam transit ad metalla. Siquidem ferunt ossa ex ejus tibiis admota auro, ita id attrahere, quemadmodum Magnes ferrum sibi cogit adhærescere: nimirum enim Chymici aurum solare metallum ponunt. Porro Accipitrem Apollinis nuncium dici, legas apud Adamantium. Plutarchus, qui eundem Osirim & Solem interpretatur, omnino propter eximiam videndi facultatem hoc assertum putat. Habet & aliam cum Sole similitudinem Accipiter, quod ut perhibent, tricesimo quoque die soleat feminæ confortium appetere, uti Sol eo circiter temporis intervallo superato, Lunæ conjungitur. Ea vero fuit mortalium religio, Medicinæ inventum Apollini adscribentium, ut in desperatis à clinica medicina morbis, cujusmodi quartanæ sunt, in quibus parum illa, ut nihil pollet, persuasum sit vel pulverem, in quo se volutaverit Accipiter, lino rutilo in linteolo adalligari decumbentis collo, remedio, ut ajunt, efficacissimo.

DEUS. CAP. III.

Sed cur ego dissimilem, quod ab Eusebio refertur super altis hujus præstantia, ut inquit ille, à Zoroastro traditum, Deum Accipitris habere caput? quippe qui inter omnia ea, quæ labem nullam aut corruptionem sentiant, primus ingenuus, neque interiturus unquam, partium expers, sibi que ipse simillimus, bonorum omnium origo atque author, rerum pater omnium optimus ac prudentissimus, factum justitiæ lumen, absolutissima naturæ perfectio, ejusque inventor & sapientia: quas dotes cum Soli plerique attribuant, quanto magis ejus authori summo conveniunt, qui tabernaculum suum in eo, uti apud scriptores divinos legitur, collocavit.

Cur Deus per Accipitrem.

Hinc: Homeri Iliad. libr. 1. Odyssæus ignarus pernicioses accipitribus.

SUBLIMITAS. CAP. IV.

Motum ad hæc philosophantis cujuspiam, qui recta feratur in sublime, nulla pravæ rationis fallacia perplexitateve labefactus, sed quicquid hic conspexerit, statim surrigat ad Deum, iidem ipsi sacerdotes ostendere si vellent, Accipitrem sursum versus aera captantem pingere consueverunt. Cætera enim volatilia, si cursum arripuerint in sublime, obliquo ferri tractu, curvatisque spatiiis agi coguntur, neque recta cursum possunt intendere. Solus autem Accipiter sublimipeta recto meatu volat.

HUMILITAS. CAP. V.

Contra vero, si à sublimium consideratione sese ad hæc interiora demiserit, quasque ibi ideas conspexerat in centro hoc recognoscat, neque ab recto quicquam aberrarit itinere, volentes indicare, Accipitrem identidem sese ad terram demittentem faciebant: nam volucres reliquæ, veluti sursum versus volaturæ, per circuitus ascendunt, ita cum descendunt, transverso, tortuosque volatu id facere coguntur. Verum Accipiter, uti sursum versus efferendus, recta fertur, ita si superne delapsus, ad terram humipeta fiat, recto ad nos tramite defertur.

Animus alatus.

ANIMUS. CAP. VI.

Cum itaque potiores volandi partes Accipitri datae sint, animusque sit Platoni alatus, sint volatilia etiam in Paradisum deliciarum, quippe in animam ad hominem adducta, quod varios ipsius cogitatus ostendit, non immerito Accipiter tam ob hoc, quam etiam ob ea quæ superius dicta sunt, animi simulacrum habetur apud Ægyptios: hique duo quos ponunt motus, totidem in animo affectus